

S. Petri ibidem habebat. Hæc omnia, sicut dictum est, ecclesia de Longo-Ponte ecclesiæ nostræ libere et quiete semper habenda donavit, et donum semper commendans sigilli sui impressione firmavit. Ut autem mutationis prædictæ ecclesiæ S. Petri et præcedæ et annualium nostra concessio rata in perpetuum habeatur, chartulam istam concessionis nostræ

A tenorem continentem conscripsimus, eamque sigilli nostri impressione firmavimus, et monachis de Longo Ponte habendam et conservandam tradidimus. Nomina etiam fratrum nostrorum, ad hujus rei testimonium et ad majorem firmitatem subscripsimus. Signum G. abbatis, etc.

EPISTOLÆ ACHARDI ABBATIS

POSTMODUM

ABRINCENSIS EPISCOPI.

I.

Ad Henricum II Anglorum regem. — Ut Richardum de Ely, thesaurarium suum, ad solvendam pauperibus et ecclesiis relictam a canonico Parisiensi pecuniam compellat.

HENRICO, Dei gratia gloriosissimo regi Anglorum, A. (30) cænobii S. Victoris Parisiensis qualiscunque dictus abbas, salutem, et administratione regni temporalis æternum promereri.

Canonicus quidam Parisiensis, F. nomine, sola liberalitate ductus, nullo amplioris acquisitionis interveniente intuitu, magistro Richardo de Ely thesaurario vestro viginti libras Parisiensis monetæ usque ad diem diffinitum commisit. Contigit autem eundem canonicum infra scriptum terminum ingredi viam universæ carnis. Cum vero ageret in extremis, universam substantiam suam ecclesiis et pauperibus, aliis plus, aliis minus, pro consilio religiosorum virorum designavit. Unde et qui testamentum ejus interfuerunt, ad prædictum Richardum nuntium in Angliam miserunt super exsolvenda præterita pecunia submonentes. Ipse vero tanti immemor beneficii solvere contempsit. Majestati igitur vestræ pro ecclesiis et pauperibus pauper Christus supplicat, et patrocinium vestrum in hac causa sua speciali specialiter efflagitat; et ne transgressionis ejus in vos, quod absit! ex negligentia culpa redundet, potestate vobis divinitus data pecuniam Christi periculose renitentem ad reddendum compellatis, ut et zelus lætitiæ in vobis evidenter appareat, et causa ecclesiarum et pauperum adjuta apud summum judicem pro vobis intercedat. Illud autem pro certo habeatis, quod in extremo mortis articulo prædictam pecuniam se gratis absque omni augmento

(30) Achardus secundus S. Victoris abbas Gilduino successit, qui obiit anno 1155, 13 Aprilis.

B antedicto Richardo coram tribus honestæ existimationis sacerdotibus confessus est ad tempus commississe. Valet.

II.

Ad A. episcopum Lexoviensem. — Commendat ei ecclesiam suam.

Domino illustrissimo et omni dignissimo reverentia A. (31) episcopo Lexoviensi, A. S. Victoris abbas, salutem et devotæ charitatis obsequium.

Benignitati vestræ dignas referre grates non possumus, quia domum nostram et miro coluit affectu, et amplis sibi obligavit beneficiis. Illi igitur referendas committimus, cui facitis quidquid uni ex minimis suis facitis. Porro vestram flagitamus celsitudinem, et precibus obsecramus instantissimis, ne vester ille tepescat affectus, quem, vivente piæ memoriæ patre et prædecessore meo Gilduino abbate, vestra erga nos habuit pietas, ne contrahatur aliquatenus illa pristina vestræ charitatis latitudo; sed quo magis nunc indigemus, eo magis amplectur in dies. Vobis omnino sumus obnoxii omnes nos devoti servi vestri paratissimi pro vobis, ut debemus, promptissima facere voluntate quidquid potest humilitas nostra. Vestri nobis memoriam nullo die subducit oblivio. De cætero fratrem ad vos Reynerum mittimus pro qua causa ipse insinuabit. Sciat autem ita se habere negotium pro quo mittitur, ut idem asseret, unde serenitati vestræ multas porrigimus preces, ut pio negotio piam porrigatis manum, et ut sua pauperibus debita solvantur impendatis et consilium et opem. Beatitudinem vestram custodiat Christus Jesus, domine illustrissime et omni dignissime reverentia.

(31) Arnulfo, qui ex archidiacono Saglensi factus est episcopus Lexoviensis.

EPISTOLÆ ERVISII ABBATIS.

I.

De Ervisio abbate S. Victoris, patrino Philippi regis.

Anno Incarnationis Dominicæ 1148, in octava

Assumptionis B. Mariæ Virginis, nocte dum matutina synaxis celebraretur, nobilissima proles Ludovici, regis quondam Franciæ, processit ad ortum, videlicet Philippus filius ejus, cujus nativitatis gaudium dese-